

A. Monticelli, *Rôtisserie „des Deux Paons”*, ± 1874 - Verzameling P. Ripert, Marseille

hij in het voorjaar van '71 naar den huiselijken haard terug. Tot aan zijn dood (1886) blijft Monticelli inwoner van Marseille en zijn vele uitstapjes strekken zich niet verder uit dan het gebied der Basses Alpes ten Noorden der stad.

Het is thans dat Monticelli wordt, hetgeen hij zich eertijds in droom en illusie gewaand had, waarvoor men hem reeds eerder had kunnen aanzien en waarvan hij de kiem steeds in zich had gedragen. Weldra behoort de schilder den tijd der Antieken toe. Het is natuurlijk een pure hypothese zoo iets te beweren, maar de nadere kennismaking met dit oeuvre heeft mij meer en meer de overtuiging geschonken, te doen te hebben met iemand die tot een gansch andere æra behoort. Niet dat zijn werk zoo revolutionair aandoet of zoo ouderwetsch, zoo „antiek”, want in dezen zin is Monticelli absoluut niet antiek. Ook is hij geen klassicus vol „stille Einfalt und edle Grösze”. Hij voldoet echter aan twee voorwaarden van den Antieken mensch, zooals deze werkelijk geleefd heeft. Hij heeft een echt Zuidelijk temperament, want de Antieken waren per slot van rekening geen 17e-eeuwsche Franschen, en hij heeft in het geheel niet de zelfkennis in den zin van zelfcritiek, de zelfvernedede-